

Sygn. akt II UK 200/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku B.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]. na rzecz adw. J.J.J. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 września 2016 r., sygn. akt III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...]. - w sprawie z odwołania B.K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy - oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych [...] w W. z 2 czerwca 2014 r., sygn. akt VII U [...], oddalającego odwołanie B.K. od odmownej decyzji organu rentowego z 8 grudnia 2012 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczona zaskarżyła skargą

kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie autora skargi „Skarga jest oczywiście uzasadniona. Sąd Apelacyjny pominął istotną w sprawie opinię biegłego psychologa. Użycie sformułowania, że ma opinia biegłego wydana w zakresie określonej tezy dowodowej nie powinna być wiodąca dla stwierdzenia tej tezy z uwagi na jej „charakter pomocniczy”, było w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie krytykowane m.in. w powołanym wyżej uzasadnieniu wyroku z dnia 28 września 2011 roku, sygn. I UK 96/11.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06,

LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor rozpatrywanej skargi, w próbie wykazania oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej, opiera się na założeniu, że Sąd Apelacyjny pominął w swoim rozstrzygnięciu opinię biegłego psychologa. Twierdzenie to nie jest powiązane z

żadnym, konkretnie wskazanym, przepisem (przepisami) prawa; brakuje odpowiedniego wywodu zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku nie uwzględnia stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii. Tymczasem Sądy obydwu instancji - w celu oceny, czy wnioskodawczyni spełnia przesłanki prawa do świadczenia rentowego - prowadziły bardzo szerokie postępowanie dowodowe. Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowód z opinii kilku lekarzy biegłych sądowych, których specjalizacje zawodowe są adekwatne do występujących u ubezpieczonej schorzeń: psychiatry, internisty - gastrologa, neurologa i ortopedy, a także psychologa celem ustalenia czy ubezpieczona jest nadal niezdolna do pracy i w jakim stopniu - całkowitym czy częściowym oraz, czy ta ewentualna niezdolność do pracy jest okresowa czy trwała. Żaden z powołanych lekarzy biegłych sądowych nie znalazł podstaw do stwierdzenia u wnioskodawczyni co najmniej częściowej niezdolności do pracy. W kontekście powyższej oceny Sąd stwierdził, że opinia biegłego psychologa nie jest i nie może być tą wiodącą dla stwierdzenia, że wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy, ponieważ stanowisko psychologa ma jedynie charakter pomocniczy. Wobec zarzutów apelacji w szczególności odnoszących się do opinii specjalisty neurologa, uzupełniając w sprawie postępowanie dowodowe Sąd drugiej instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych neurochirurga i neurologa, którzy po zbadaniu ubezpieczonej i analizie dostępnej dokumentacji medycznej stwierdzili, że skarżąca może pracować z przeciwwskazaniem jedynie ciężkiej pracy fizycznej.

Sąd Apelacyjny podzielił wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych neurologa i neurochirurga uznając je za wiarygodne i wyczerpujące, wydane po zbadaniu skarżącej i analizie dokumentacji medycznej, z uwzględnieniem wiedzy medycznej biegłych i zasad orzekania o niezdolności do pracy dla celów rentowych. W związku z ustaleniem, że skarżąca nie jest niezdolna do pracy Sąd drugiej instancji stwierdził brak podstaw do przyznania jej prawa do spornego w sprawie świadczenia - renty z tytułu niezdolności do pracy.

Powołanie się w uzasadnieniu wniosku na wyrok Sądu Najwyższego w sprawie I UK 96/11 bez szczegółowego zestawienia zawartego w nim poglądu ze

stanowiskiem zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. - z uwzględnieniem odmienności stanów faktycznych obydwu spraw - nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd w sprawach rentowych orzeka przede wszystkim na podstawie opinii lekarzy specjalistów; psycholog nie jest lekarzem, dlatego jego opinia jest korelatem łącznej opinii biegłych.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. ma podstawę w § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).